

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 254/07-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa v konaní o sťažnosti M. J., M., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. C., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 7 C 45/95 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. J. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 7 C 45/95 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Bratislava III **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 7 C 45/95 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. M. J. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť M. J. trovy právneho zastúpenia v sume 5 819 Sk (slovom päťtisícosemstodevät'násť slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Ľ. C., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 254/07 zo 6. decembra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. J. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 7 C 45/95.

Sťažovateľka uviedla, že ako jediná nadobudla dedičstvo po svojej matke - poručiťel'ke Š. B., ktorá zomrela. Z tohto dôvodu vystupuje ako sťažovateľka.

Súdne konanie bolo pôvodne vedené na Okresnom súde Bratislava - vidiek pod sp. zn. 7 C 45/95. V súčasnosti je súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. V-2 7 C 45/95.

Podľa tvrdenia sťažovateľky vo veci nebolo vydané žiadne prvostupňové rozhodnutie.

Sťažovateľka osobne, ako aj prostredníctvom advokáta podala na okresnom súde sťažnosť na priet'ahy v konaní. V odpovedi okresného súdu sa uvádza, že sudkyňa, ktorá pôvodne vec prerokovávala, odišla v roku 2005 do dôchodku a nová sudkyňa sa potrebuje s prevzatými vecami oboznámiť.

Sťažovateľka poukazuje tiež na to, že predmetom sporu sú otázky spojené s vlastníctvom. Pritom vlastnícke právo patrí k tým najzákladnejším ľudským právam, ktoré ústava zakotvuje a chráni v čl. 20. Z toho vyplýva, že vlastníckemu právu by mala byť poskytovaná aj najvyššia forma ochrany, a teda aj súdy pri rozhodovaní sporov o otázkach vlastníctva a jeho využitia by mali na túto skutočnosť prihliadať z hľadiska časového faktoru rozhodovania.

Podľa názoru sťažovateľky už samotný fakt, že konanie vo veci trvá už vyše 11 rokov, a to bez právoplatného rozhodnutia, je ústavne neakceptovateľný a je porušením jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka sa domnieva, že predmetný spor nie je taký zložitý, aby nebolo možné v primeranom čase o ňom rozhodnúť. Ona sama, ako aj jej právny zástupca počas doterajšieho konania na súde vždy konali tak, aby konanie mohlo prebiehať bez priet'ahov, pravidelne sa pojednávaní zúčastňovali a predkladali požadované doklady, resp. poskytovali súdu potrebnú súčinnosť.

Uvedené skutočnosti zakladajú podľa sťažovateľky možnosť, aby ústavný súd priznal v prípade vyhovenia sťažnosti sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 250 000 Sk. Sťažovateľka požadované finančné zadosťučinenie odôvodňuje psychickou a finančnou záťažou z doterajšieho priebehu a času konania a poukazuje pritom aj na dlhotrvajúci stav právnej neistoty. Je presvedčená, že stav právnej neistoty prispel k úmrtiu jej matky -

pôvodnej navrhovateľky žalobného návrhu na okresnom súde, ktorá sa začala domáhať svojho práva vo veku 85 rokov života a ani počas troch rokov do jej úmrtia súd o veci nerozhodol. Po jej úmrtí sa sťažovateľka spoliehala na to, že nadobudnutím majetku svojich právnych predchodcov bude môcť s týmto majetkom hospodáriť a mať z neho primeraný úžitok, napr. zlepšenie kvality svojho života vzhľadom na dôchodkový vek a súčasnú úroveň dôchodkového zabezpečenia, čo sa však do podania sťažnosti ústavnému súdu nestalo.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava 3 v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 7 C 45/95 porušil základné právo sťažovateľky M. J., bytom M. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava 3 v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 7 C 45/95 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. sťažovateľke M. J., priznáva finančné zadostučinenie v sume 250 000 Sk (slovom dvestopäťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je jej Okresný súd Bratislava 3 povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava 3 je povinný M. J. zaplatiť náhradu trov konania v sume 5 819,- Sk na účet advokáta do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti, z predloženého súvisiaceho spisu okresného súdu a z vyjadrení účastníkov konania ústavný súd konštatuje nasledovný priebeh a stav konania:

Dňa 24. marca 1995 podala právna predchodkyňa sťažovateľky Š. B. na okresom súde žalobu o vypratanie pozemku a odstránenie stavby.

Dňa 22. septembra 1998 právny zástupca žalobkyne oznámil, že žalobkyňa 14. mája 1998 zomrela. Žiadal, aby okresný súd pokračoval v konaní s ním označenými účastníkmi.

Dňa 23. novembra 1998 doručil JUDr. C. splnomocnenia na zastupovanie siedmich zákonných dedičov žalobkyne, medzi nimi aj M. J. (sťažovateľky).

Dňa 2. novembra 1998 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 22. decembra 1998 právny zástupca oznámil, že dedičské konanie bolo právoplatne skončené a výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností sa stala sťažovateľka.

Dňa 26. apríla 1999 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 12. novembra 1999 konajúci sudca Mgr. T. postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o jeho vylúčení z prerokovania a rozhodovania veci.

Dňa 8. marca 2002 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 11. septembra 2002 právny zástupca žalobcov oznámil, že výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností sa stala sťažovateľka.

Dňa 21. mája 2002 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 10. júla 2003 sa uskutočnilo pojednávanie

Dňa 10. júla 2003 okresný súd požiadal Katastrálny úrad v B. o zaslanie LV a identifikáciu nehnuteľností.

Dňa 10. júla 2003 okresný súd uznesením ustanovil znalca z odboru geodézie a kartografie – Ing. B.

Dňa 29. júla 2003 sťažovateľka zložila zálohu na znalca.

Dňa 6. augusta 2003 zložila zálohu na znalca O. Z.

Dňa 29. októbra 2003 okresný súd zaslal spis znalcovi.

Dňa 22. októbra 2003 znalec Ing. B. oznámil, že navrhuje vymenovať iného znalca, pretože je do júna 2004 vyťažený inými pracovnými povinnosťami.

Dňa 11. decembra 2003 okresný súd uznesením č. k. V-2 7 C 45/95-184 nariadil znalecké dokazovanie znalcom Ing. M. T.

Dňa 5. decembra 2003 zložil zálohu na znalca žalovaný v 2. rade.

Dňa 6. septembra 2004 znalec Ing. T. vrátil spis súdu s tým, že požiadal o odvolanie z funkcie znalca.

Dňa 11. októbra 2004 okresný súd uznesením č. k. V-2 7 C 45/95-184 nariadil znalecké dokazovanie znalcom Ing. I. I.

Dňa 4. februára 2005 znalec Ing. I. urgoval nedodanie spisu.

Dňa 26. mája 2005 okresný súd zaslal spis znalcovi s tým, že na vypracovanie znaleckého posudku mu stanovil lehotu 60 dní.

Dňa 11. októbra 2005 zložili zálohu na znalca O. Z. (za žalovanú v 1. rade) a žalobkyňa.

Dňa 19. októbra 2005 okresný súd uznesením sp. zn. V-2 7 C 45/95 priznal znalcovi preddavok na znalecké šetrenie.

Dňa 2. decembra 2005 znalec doručil znalecký posudok a vyúčtovanie znalečného.

Dňa 27. januára 2006 žalobkyňa zložila zálohu na znalecké dokazovanie.

Dňa 7. apríla 2006 okresný súd uznesením č. k. V-2 7C 45/95-237 priznal znalcovi odmenu 11 051 Sk.

Dňa 11. apríla 2006 okresný súd zaslal znalecký posudok žalovaným s tým, že sa do 15 dní môžu k nemu vyjadriť.

Dňa 11. apríla 2007 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 20. júna 2007 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 26. novembra 2007 sťažovateľka zobrala čiastočne žalobu späť.

Dňa 29. januára 2008 okresný súd vyzval O. Z., aby sa vyjadrila k čiastočnému späťvzatiu žaloby (v lehote 15 dní sa nevyjadrila).

Sťažovateľka 14. januára 2008 doručila ústavnému súdu podanie z 9. januára 2008, v ktorom oznámila, že v časti návrhu petitu sťažnosti, v ktorej navrhla prikázať okresnému súdu, aby ďalej konal bez zbytočných prietáhov, berie svoj návrh späť. Súčasne oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. V podaní doručenom ústavnému súdu 24. januára 2008 oznámila, že jej podanie z 9. januára 2008 treba považovať „iba ako oznámenie“, a nie je späťvzatím sťažnosti.

Podpredsedníčka okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila iba vymenovaním časových úsekov, v ktorých sa vec nachádzala u jednotlivých sudcov. Dňa 15. januára 2008 sa predseda okresného súdu vyjadril, že netrvá na ústnom pojednávaní. Právny zástupca sťažovateľky 14. januára 2008 tiež oznámil, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, a zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde

sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v označenom konaní dochádzalo k porušovaniu označených práv sťažovateľky.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.

1. Pokiaľ ide o prvé z uvedených kritérií, okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti nepoukázal na právnu zložitost' veci, ktorá by mohla mať vplyv na dĺžku trvania sporu. Ústavný súd konštatuje, že vec možno považovať za zložitú najmä zo skutkového hľadiska. V konaní vystupovalo na strane žalobcov aj žalovaných niekoľko účastníkov, ktorí sa v priebehu konania menili. Okresný súd vykonával okrem úkonov týkajúcich sa merita veci aj úkony týkajúce sa ustálenia účastníkov konania, zisťoval ich pobyty prostredníctvom centrálnej evidencie obyvateľov. Doručovanie písomností niektorým žalovaným musel vykonávať prostredníctvom Policajného zboru. Vo veci bolo potrebné vykonať aj znalecké dokazovanie, pričom až tretí vymenovaný znalec vypracoval znalecký posudok.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv. Sťažovateľka vstúpila do konania po právnej predchodkyni 22. septembra 1998. Z piatich nariadených pojednávani sa sťažovateľka ani jej právny zástupca nezúčastnili na jednom. Okrem toho možno konštatovať, že sťažovateľka poskytla konajúcemu súdu žiadanú súčinnosť a ničím neprispela k zbytočným priet'ahom v konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutej veci vcelku, ktoré trvá už viac ako dvanásť rokov, pričom vo vzťahu k zásahu do sťažovateľkou namietaného porušenia základného práva bral do úvahy najmä obdobie od októbra 1998, keď vstúpila do konania po právnej predchodkyni Š. B. Ústavný súd konštatuje viaceré obdobia postupu okresného súdu, ktoré efektívne nesmerovali k meritórnemu rozhodnutiu veci. V niektorých obdobiach bol okresný súd aj niekoľko rokov absolútne nečinný (2000-2002, tiež od apríla 2006 do apríla 2007). V ďalšom možno okresnému súdu vytknúť nesústredenosť v postupe, keď postupne menoval troch znalcov, z ktorých dvaja po ich vymenovaní požiadali o odvolanie z dôvodu zaneprázdnenosti. V prípade efektívnejšieho postupu pri menovaní znalca a tiež dôslednom trvaní na dodržaní ustanovenej lehoty na vypracovanie znaleckého posudku by bolo možné konanie podstatne skrátiť. V roku 2007 okresný súd nariadil dve pojednávania, okrem toho však až do januára 2008 neurobil vo veci žiadny úkon.

Podľa názoru ústavného súdu takýto procesný postup okresného súdu nezodpovedal jeho povinnosti organizovať ho v preskúmanom súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň sťažovateľka obrátila.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu pri rozhodovaní vo veci vedenej pod sp. zn. V-2 7 C 45/95 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľky.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza.

V záujme završenia procesu ochrany ústavnosti v tomto prípade ústavný súd neprihliadol na podanie právneho zástupcu sťažovateľky doručené ústavnému súdu 14. januára 2008, v ktorom oznámil čiastočné späťvzatie návrhu na rozhodnutie vo veci v časti, v ktorej sa okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov (obdobne aj v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 381/06).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 250 000 Sk z dôvodov *„psychickej a finančnej záťaže z doterajšieho priebehu a času konania“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania, vyhodnotenú súčinnosť sťažovateľky na priebehu konania, berúc do úvahy aj tú skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 70 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil trovy právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti so zastúpením sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, v sume 5 819 Sk. Ústavný súd pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) patrí podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky náhrada trov za každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2 x 178 Sk predstavuje sumu 5 819 Sk. (Keďže uplatená suma nebola v rozpore s výpočtom ústavného súdu, ústavný súd náhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľky priznal v uplatnenej výške).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2008